

הריהו מודה בחלק מן הגדולה,

אם כן, באזורה, נמי ניתני נשנה דברי הברייטא שמדובר בחגורה שיכול להודות בחלק ממנה. וכמו שהעמדנו במנורה,

ולוקמי נעמיד כי מדובר בדלייפי, בחגורה העשויה חתיכות חתיכות, התפורות ביניהם בחוט, ותובעו חגורה בת עשר אמות ומודה לו בחגורה בת חמש היכולה להיגזר מן הגדולה? ומדוע חילקה הברייטא בין מנורה שחייב בה המודה, לבין חגורה שפטור?

אלא בהכרח, כיון שלא מעמידין דברי הברייטא באופן זה, הוא משום דלייפי לא קתני ברישא של הברייטא. כאשר נקט התנא דפטור המודה משבועה במנורה קטנה ובמנורה גדולה. כיון דסתם חגורה אינה מתחלקת.

הבא נמי כאשר שנה התנא ברישא את הפטור משבועה במנורה גדולה ובמנורה קטנה, בשל חליות לא קתני!

אלא דיבר על מנורה גדולה ומנורה קטנה ממש העשויה מחטיבה אחת,

נמצא, שאי אפשר להעמיד את הסיפא של עשרה ליטרין וחמשה ליטרין במנורה מתפרקת. אלא כשם שהרישא דיברה במנורה רגילה, כך גם כאן מדובר במנורה רגילה,

ושוב חזרת הקושיא — הרי מה שטענו לא הודה לו ומה שהודה לו לא טענו?!

אלא אמר רבי אבא בר ממל: שאני מנורה מאזורה. הואיל ויכול לגוררה להפחיתה את המנורה, ולהעמידה על משקל של חמש ליטרין.⁽³⁹⁾

ונמצא שהודה לו במקצת מאותה המנורה עצמה, ובאזורה הרי לא תיתכן מציאות כזו, כיון שראשיה ניכרים ולא ניתן להפחיתה.

ובמנורה גדולה וקטנה, גם לא שייך לגרור מנורה גדולה ולעשותה קטנה. כיון שרק את משקל המנורה ניתן להפחית אך לא ניתן לשנות את צורתה ממנורה גדולה למנורה קטנה.

מתניתין:

א. המלוה את חבריו על המשכון, ואבד המשכון ונתחייב המלוה בשתלום דמיו של המשכון.⁽⁴⁰⁾

אם אמר לו המלוה ללווה: סלע הלוייתך עליו על המשכון, ושקל שהוא מחצית הסלע — היה המשכון שוה. ונמצא שהינך חייב לי כעת שקל, שהוא הפרש בין ההלוואה למשכון.

וחלה, הלווה אומר: לא בי, אלא סלע הלוייתני עליו וסלע היה המשכון שוה,

אחרת, עדיין ממין הטענה הוא. לפי שרק גודלן נשתנה.

40. ביאר הריטב"א [וכן מבואר ברש"י בבא מציעא לד ב ד"ה ושתים], שמשום ששומר שכר

39. העיר הריטב"א, דכאשר תובעו עשרה ליטרין והודה לו בחמשה, הרי תובעו מנורה עבה ומודה לו בדקה, ואם כן, מנורות שונות הם?

וביאר, שכיון שאין ביניהם שינוי צורה